

NOVINKY

Základní škola a Základní umělecká škola Karlovy Vary

KarlovyVARY°

duben 2017

web: www.zsazus.cz, e-mail: skola@zsazus.cz

KDYŽ NEŠTĚSTÍ NECHODÍ PO HORÁCH, ALE PO LIDECH...

A TROCHU OBECNĚJŠÍ ZAMYŠLENÍ

Po zkušenostech z tohoto školního roku mohu zodpovědně prohlásit, že sehnat učitele na zástup za dlouhodobě nemocnou kolegyni je velmi obtížné, a pokud se stane (tak jako letos nám), že kolegyně onemocní rovnou dvě, jde o problém téměř neřešitelný. Za to, že se nám podařilo výuku ve dvou dotčených třídách na 1. stupni po většinu školního roku zajistit kvalifikovaným zástupcem, patří dík především učitelkám Anně Rajtrové a Anně Hronové. Zapomenout tady nesmím ani na kolegyně, které nám pomohly, když bylo úplně nejhůře - paní Helena Bínová s rozjezdem školního roku v první třídě a paní Ladislava Matoušková, která nastoupila (přes své velké pracovní vytížení) na přelomu jara a zimy dočasně do 4. ročníku. A zapomenout nesmím ani na paní Simonu Bachmanovou, učitelku sice z pohledu zákona nekvalifikovanou, zato však natolik zkušenou a s dlouholetou praxí, aby si dokázala poradit s třídou prvňáčků a provedla je závěrem školního roku.

Často si v poslední době kladu otázku, kam se všichni ti učitelé poděli. Vždyť ještě před několika lety nebyl takový problém sehnat odpocátého kantora - důchodce, který ochotně přišel a vypomohl. Pravda, je rozdíl jít na zástup na jeden, dva týdny, nebo na tři, čtyři (a v našem případě i více) měsíce. Netýká se to jen učitelské profese, samozřejmě, ale je zřejmé, že s posunutím věku pro odchod do důchodu odcházejí učitelé na odpočinek

unavenější a opotřebovanější než dříve a potřebný elán k tomu, aby si opět stoupli do třídy před žáky, už prostě nenacházejí. A odvažují se tvrdit, že tato situace se bude ještě nějaký čas zhoršovat.

Poměrně nevesele vypadá i vývoj počtu absolventů magisterského studia na pedagogických fakultách. Z nich jsem vybral dvě fakulty nám nejbližší, tedy plzeňskou a ústeckou. Zatímco v roce 2001 absolvovalo bakalářské a navazující magisterské studium na pedagogické fakultě v Plzni celkem 430 studentů a v Ústí nad Labem 409 studentů, o čtyři roky později (2005) to bylo 444 studentů v Plzni a 408 v Ústí nad Labem, pak v roce 2015 došlo k poklesu na 193 absolventů v Plzni a 211 v Ústí nad Labem a v roce minulém 212 magistrů v Plzni a 203 v Ústí nad Labem. Dlužno podotknout, že zdaleka ne všichni absolventi pedagogických fakult nastupují jako učitelé do škol.

Měl-li by být tento vývoj počtu absolventů (přesněji: jejich razantní úbytek) trendem, potom problémy, před kterými stojíme dnes, jsou zanedbatelné ve srovnání s těmi, které nás čekají za 5 - 8 let. Je jistě chvalyhodné, že naši politici dbají na dostatečnou kvalifikovanost pedagogů a ošetří ji zákonem. Nevytvoří-li však podmínky pro to, aby dostatek kvalifikovaných pedagogů do škol směřoval, žádný sebelepší zákon naše personální problémy nevyřeší. Mám za to, že úbytek počtu absolventů musí

souviset buď s celkovým poklesem zájmu o studium pedagogiky, nebo jde o pokles „kvality“ studentů, v jehož důsledku se daří zdárně absolvovat magisterské studium menšímu počtu uchazečů než v minulých letech.

Situace, k níž se schyluje, může mít více příčin, jednu ale vidím jako zásadní. Učitelé posledních 20 - 25 let velmi nesměle upozorňovali na finanční podhodnocení své práce a vždy byli v podstatě odbyti jakousi „almužnou“, ovšem mediálně značně zdůrazňovanou. Nejsme již náhodou v situaci, kdy budoucí plat pedagoga rozhodně nemotivuje ke studiu na pedagogické fakultě a tím pádem ji často studenti berou jako „poslední volbu“ (když už to jinde nevyjde - aby byla aspoň nějaká vysoká škola)? Pokud tomu tak je, obávám se, že ani razantní zvýšení mezd pedagogů v horizontu 5 - 7 let tuto situaci nemůže vyřešit. A to ne, že by se k němu nějak rychle schylovalo!

Uff! Dvě nemocné kolegyně, a kam až mne to přivedlo. Chtěl bych skončit nějak optimisticky, třeba nebude tak zle, jak to momentálně vypadá. Nakonec - dlouhá zima skončila, přichází jaro a s ním teplejší část roku, a to je důvod k radosti. A ty problémy, které jsem zmínil, jsou tu od toho, abychom je řešili. Nejspíš se nám to vždy nedaří tak rychle, jak bychom si představovali, ale řešení zatím mají. Zatím...

Mgr. Břetislav Svoboda

DVACET ŠKOLNÍCH AKADEMIÍ ZŠ A ZUŠ KARLOVY VARY

1993 – Připijme si na zdraví aneb Když show, tak tedy šou
1995 – Revue, název se neví
1996 – Pojďte s námi do školy aneb Možná přijde i Komenský
1997 – Nestřílejte na učitele, dělají, co můžou
1998 – Svět je báječněj kout aneb Cesta kolem světa
1999 – Ples na zámku aneb Čáry, máry, fuk
2000 – Cirkus Helemese aneb Dnes vyprodáno
2001 – Vítejte ve Varech aneb Navštivte bez bázně světoznámé lázně
2002 – Když ti přijde svět jako kabaret
2003 – Silvestr aneb Vítáme nové století
2004 – Do Evropské unie (cesta jenom tudy je)
2005 – Chytte ho aneb Velká detektivní show
2006 – Hurá do zoo aneb V hlavní roli opičák
2007 – Jóhóhó aneb Škola na vodě
2008 – Čáry, máry, kaviáry
2009 – Filmový festival aneb Za všechno (ne)může Charlie
2010 – Tři, dva, jedna ...BAF!
2012 – Dovolená snů aneb Pací, paci, paparazzi
2014 – Muzeum aneb Bez fantazie vstup zakázán
2017 – S našimi děcký na plný pecky

Akademie ZŠ a ZUŠ vznikly se scénáři a v režii Mgr. Jiřího Zemana

Když jsem si pročetl tenhle seznam, napadlo mě, že naše první akademie si mohou pamatovat jen skuteční pamětníci. A ti zase mohou mít paměť poněkud děravou, tak si dovoluji jim u příležitosti jubilejní 20. akademie všechny ty roky s našimi akademii připomenout. A všem ostatním, tedy nepamětníkům, ukázat, kolik jich za ta léta vlastně bylo.

Akademie by nemohly vzniknout bez zápalu a nadšení vyučujících hudebního, tanečního, dramatického i výtvarného oboru, kteří připravili vystoupení, v nichž předvedli své umění ti nejdůležitější aktéři: mladí tanečníci, hudebníci a zpěváci. A byla jich pěkná spousta. Na každé akademii téměř dvě stovky.

Při hledání námětů a psaní scénářů jsem myslel na to, aby se diváci v hledišti dobře bavili a neodcházeli ze sálu hned, jak jejich „Pepíček“ odpzívá nebo odtančí své vystoupení. Vzal jsem proto do party své kolegy - Marcelu Stříbrnou, Helenu Bínovou a Pavla Horycha, jejichž komediální talent jsem využil ke ztvárnění humorných scének a příběhů, kterými jsme celým pořadem provázeli.

Troufám si tvrdit, že se po celá ta léta diváci v hledišti dobře bavili. Těšily nás časté dotazy „Co bude příště?“ i pozitivní ohlasy a dopisy rodičů a přátel školy. Bavili se i naši mladí umělci, naši žáci, kteří se na každou akademii těšili. Jedním z nejsilnějších zážitků pro mě byla reakce tanečnic z 9. třídy, které po skončení jedné akademie, když se zavřela opona, na jevišti plakaly. Na můj dotaz, proč brečí, vždyť jejich vystoupení bylo perfektní, odpověděly: „Protože tahle akademie byla naše poslední“

Přeji Vám, abyste si tu letošní užili s našimi děcký na plný pecky!

Mgr. Jiří Zeman

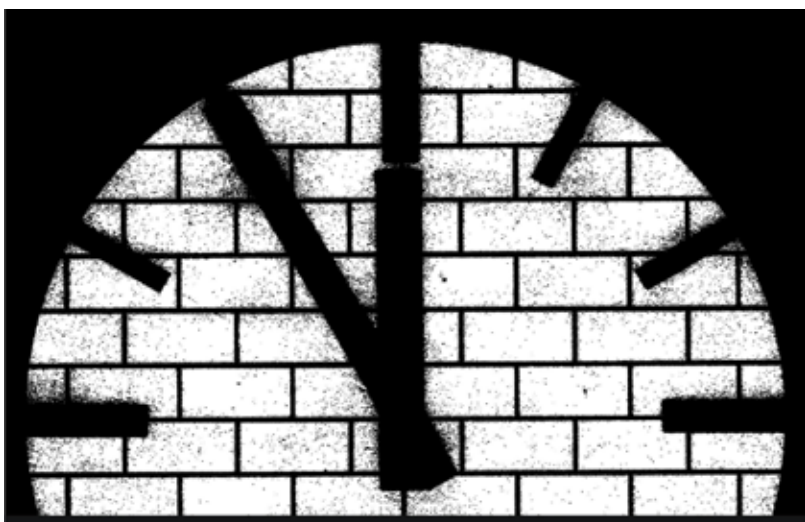
ŠKOLNÍ PROGRAM PROTI ŠIKANOVÁNÍ

Vážení rodiče,
díky svému zaměření je naše škola příznivě hodnocena jak žáky, tak i jejich rodiči. Velmi si toho vážíme. Nicméně i ta nejlepší škola není zcela imunní proti výskytu šikanování. Proto chceme být připraveni zachytit případné ubližování silnějších slabším hned v počátku a účinně takové jednání zastavit. S tímto záměrem jsme vytvořili Školní program proti šikanování, který si můžete najít na webových

stránkách naší školy.

Obrácíme se na Vás s prosbou. Kdybyste měli podezření, či dokonce jistotu, že je Vašemu dítěti ubližováno, bezprostředně se na nás obraťte (na třídního učitele, školního metodika prevence či ředitele školy). Vaši informaci budeme brát vážně a situaci budeme odborně a bezpečně řešit.

Mgr. Hana Sarkisovová, ŠMP

**Zveme Vás
na 20. školní akademii
ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary
do velkého sálu hotelu Thermal
27. dubna 2017 v 16:00 hodin
Na programu je show plná tance,
zpěvu a dobré hudby
S našimi děcký
na plný pecky!**

Vstupné 80,- a 40,- Kč

www.zsazus.cz

PŘEDÁVÁNÍ VYSVĚDČENÍ ABSOLVENTŮM

Každý rok se slavnostně loučíme s našimi absolventy, kteří mají tu výsadu, že svá závěrečná vysvědčení přebírají o den dříve než ostatní žáci. Dlouhou dobu jsme pro tento slavnostní akt využívali naši aulu, která však z kapacitních důvodů již nevyhovuje. A tak jsme loni poprvé vyrazili mimo školu a vysvědčení předávali v hotelu Ambassador. Letos jsme pomýšleli na Lázně III, ale potkali jsme se s Mezinárodním filmovým festivalem, který

začíná už 30. 6. a v předvečer této největší karlovarské kulturní události již musí být všechny sály připravené a akce podobné té naší v nich již probíhat nemohou. Naštěstí nám vyšel vstříc hotel Imperial, a tak závěrečné předávání vysvědčení a rozloučení se s absolventy proběhne právě zde, a to 29. června od 16.30 hodin. Všichni rodiče jsou srdečně zváni!

Břetislav Svoboda

„VSTŘÍC DIVADLU“

V posledních Novinkách jsem Vás informovala o projektu, jež se „rozběhl“ v lednu tohoto roku. Hlavní myšlenkou bylo, aby si děti vytvořily pozitivní vztah k divadlu a poznaly kouzlo živého umění. Mám radost, že nejen mezi dospělými, ale hlavně mezi dětmi vzbudil tento nápad velký zájem. No posuďte sami. V lednu jsme navštívili balet Labutí jezero (celkem 27 osob, z toho 15 dětí), v únoru činohru Hrdý Budžes (celkem 28 osob, z toho 17 dětí) a v březnu koncert Pav-

la Šporcla (celkem 35 osob, z toho 19 dětí). V dubnu nás čeká představení Ondřeje Havelky a Melody Makers.

Ráda bych znovu upozornila, že tento projekt se netýká pouze žáků hudebního oboru, ale i ostatních dětí. Nabídku na představení v aktuálním měsíci naleznete na nástěnce v I. patře II. stupně. Budeme se těšit, že se k nám přidají i další žáci a strávíme tak společně spoustu dalších krásných divadelních večerů.

Mirka Lendělová

KONCERT UČITELŮ

Je mi ctí, že po dlouhé době můžeme mezi námi opět přivítat vynikajícího akordeonistu, zpěváka lidových písní, propagátora odkazu Bedřicha Smetany ve světě, ale též i vynikajícího skladatele Zdeňka Báľka. Za všechny jeho kompozice jmenujme alespoň jeho Dechový kvintet s kytarou nebo dvě symfonie s názvy: Blanická a Na lidovou notu. Asi nemusím připomínat, že Zdeněk Báľek je duchovním otcem široké skupiny skladatelů v Karlových Varech, kteří se soustředí okolo Petra Čamka a Karla Šimandla. Báľek se v květnu po třech letech vrací z Číny, kde usilovně pracoval na založení Česko - čínského hudebního institutu. (Mimochodem tento institut

velmi ocenil i prezident Zeman při své poslední návštěvě Číny.) A Báľkova první domovská cesta, doslova z letiště, patří právě Karlovým Varům a naší škole. Z jeho nemnohých čínských rozhovorů na skypu, které byly navíc rušeny velmi slabým signálem, pravděpodobně vyplývá, že s sebou z Pekingu přiveze i prezidentku Česko-čínského hudebního institutu paní Liu Xin, která chce pronést slavnostní zdravici. Naše škola samozřejmě nebude nepřipravena a chystá pro oba hosty velkolepý koncert s pestrým programem z klasické i moderní hudby a s vlivy mnoha národů i etnických oblastí. Ale nejen to: víme, že se Zdeněk Báľek po celé tři roky pobytu

KONCERT SYMFONICKÉHO ORCHESTRU ZŠ A ZUŠ

Rád bych vás pozval na první koncert nového Symfonického orchestru ZŠ a ZUŠ, který se koná 14. června 2017 v sále Lázně III. Je to přesně rok, kdy náš orchestr vystoupil na svém koncertu naposledy. Tenkrát ještě s Milošem Bokem. Ale mnohé se změnilo. Odešli starší žáci a odešel i Miloš Bok. A tak jsme hledali, kdo by mohl Miloše nahradit. Naše volba jednoznačně padla na vynikajícího fagotistu KSO Marka Rothbauera, který má mnoho zkušeností z velmi dobře

fungujícího orchestru v ZUŠ Horní Slavkov. Ovšem, není na tu práci sám. Velmi mu pomáhají Leoš Kocián, Jan Mikeš i Radim Vaněk. Do našeho orchestru zároveň přišlo mnoho našich nejmladších žáků bez zkušeností s orchestrální hrou. Vše se ale vyvíjí v čase. A určitý čas potřebuje i mladý a nezkušený orchestr. Nicméně právě 14. června to bude pro náš orchestr velká premiéra, na které zazní 2. a 3. věta z Dětské symfonie Josepha Haydna, Miniaturní symfonie Joa-

chima Lingrena, Svita z filmu Tanec s vlky Johna Barryho a část z Concerta Grossa na melodii skupiny Beatles Petera Breinera. Současně zazní i Divertimento č. 8 KV 213 Wolfganga Amadea Mozarta a svoji účast na koncertu přislíbil i Flétnový soubor Petra Čamka. Začátek koncertu je stanoven na 18 h.

Přijďte podpořit náš mladý orchestr, jehož nová éra právě začíná.

Mgr. Karel Šimandl

LETNÍ HUDEBNÍ TÁBOR

I toto léto plánujeme hudební tábor. Zatím není jasné, kde přesně se uskuteční. Každopádně termín by měl být 31. července - 3. srpna. Těšit se můžete opět na hudební hry, spoustu písní, ranní rozcvičku s Mirkou a spoustu další legrace. V případě zájmu mě neváhejte kontaktovat.

Mirka Lendělová.

LOS NIÑOS CANTORES DEL ESTADO DE MÉXICO

Los niños cantores del Estado de México je dětský pěvecký sbor, který sídlí v oblasti Mexico City. Přesto, že se jedná o reprezentativní těleso státu Estado de Mexico, není typickým výběrovým sborem. Zpívat v něm totiž může každé dítě, které má o členství zájem a pravidelně se účastní jeho sborové činnosti. Tento fakt úzce souvisí s hudebně výchovnou praxí v Mexiku i se sociálním zázemím dětí.

Pěvecký sbor Los niños cantores del Estado de México koncertoval během své historie v USA, Kanadě a v mnoha evropských zemích, do České republiky přijíždí již po několikaleté. Od jeho počátků, tedy více než čtyřicet let, vede tento sbor jeho za-

kladatel pan Alberto Alvarado Reyes.

Sbor pobývá v České republice na pozvání katedry hudební výchovy Pedagogické fakulty UJEP v Ústí nad Labem. Někteří naši žáci se s ním seznámili 7. dubna na dopoledním koncertu v aule školy, kde spolu s mexickými dětmi vystoupil také pěvecký sbor Zvonek pod vedením Mgr. Mirky Lendělové. Po vystoupení se děti i jejich doprovod naobědvaly v naší školní jídelně a odpoledne je čekala prohlídka města, na které je doprovázeli studenti ústecké pedagogické fakulty.

Prof. Jiří Holubec,
Mgr. Břetislav Svoboda

Dirigent a zakladatel sboru pan Alberto Alvarado Reyes

Sbor z Mexika představil našim žákům prof. Jiří Holubec z ústecké pedagogické fakulty

VÝTVARNÝ KURZ 2017 ☀ JÁCHYMOV

Už je to tady! Přihlášky na výtvarný kurz každoročně ohlašují, že prázdniny se blíží a že nás opět čeká týden výtvarné blaženosti. Ano, můžeme kreslit od rána do večera... také letos se vydáme poznávat místa našeho rodného kraje se skicákem v podpaží.

Naším působištěm bude staré město **Jáchymov** a jeho okolí – od **pon-**

dělí 19. června do pátku 23. června 2017.

Na programu bude kresba, malba, fotografie a výtvarné činnosti podle možností. Zaměříme se na přírodní krásy a zajímavosti Krušných hor i bohatou historii tohoto drsného kraje. Navštívíme také Muzeum s královskou mincovnou, středověkými malbami, památkami renesanční kultury

a podíváme se do štol, kde se těžilo stříbro a později uranová ruda.

Ubytování i stravování je zajištěno v hotelu Petr v Novém Městě nad Jáchymovem (<http://pam.jachymov.cz/Skoly.aspx>)

Platbu **1 900,- Kč** za kurz (ubytování, plná penze, doprava) **vybíráme do 25. května.**

Mgr. Jitka Barochová

Sbor Rolnička na soutěžní přehlídce

Co v nás vyvolává četba knih, inspirace četbou Z tvorby žáků Autorské tvorby

Knížka, která mě hodně inspirovala, se jmenuje „Kam zmizela Rebarbora?“, napsala ji Iva Procházková.

Tato kniha je velmi dobrodružná, hlavně s malou hlavní neobyčejnou hrdinkou Rebarborkou. Přišla na svět z malé rostlinky, díky které dostala malá Rebarborka své jméno. Rebarbora. Bohužel brzy zjistila, že je ve světě více neštěstí a smutku než radosti, zábavy a štěstí. Rebarborka měla zvláštní schopnosti, například dokázala být neviditelná. Dozvěděla se, že je ta vyvolená, která musí pomoci rozveselit svět, aby nedošlo až ke konci světa.

Velké světové váhy radosti a smutku dopadaly na stranu smutku a neštěstí. Byly tak těžké, že se už skoro neudržely na zemi.

Právě tady mě to začalo velmi zajímat, jak to bude pokračovat, jak se to celé vyvine. Spousta možností ještě existovala, jak by nás mohla malá Rebarborka zachránit před tak zlým osudem.

I v našem světě je potřeba převážít váhy na stranu radosti, a tak jsem se rozhodla, že k tomu také přispěji.

S mými kamarádkami proto chystáme pro děti z dětského domova divadýlko a jednu zábavnou akci. Hrát budeme o Rebarborce, jak se pokouší rozveselit svět a děti jí budou pomáhat.

A v té zábavné akci se děti vydají s Rebarborkou do lesa uklidit všechen nepořádek, co zůstal po zachránění světa.

Vymyslela jsem, že to budeme hrát 1. 6. 2017, na Mezinárodní den dětí. Nyní si připravujeme kostýmy a kulisy. Vymýšlíme, o čem budeme hrát, úkoly pro děti, hádanky, hry i malé vtipky. Chtěli bychom probudit radost malých dětí, aby si nemyslely, že nebudou nikdy k ničemu užiteční, ale také je chceme pobavit.

Za každý splněný úkol dostanou pochvalu, lízátko a bonbónek, který budou chtít. Na konci všechny děti dostanou malý pytlíček se sladkostmi a dohromady dostanou knížku „Kam zmizela Rebarbora?“, aby si ji pak mohli společně přečíst. Všichni se už moc těšíme, až jim zahrajeme a pobavíme je.

Anička Laštůvková, 11 let

Konečně je to tady. Poslední den školy. A k vysvědčení jsem dostal knihu, Piráti! Dobrodružství s vědátory, od Gideona Defoea.

Hned jsem se pustil do čtení. Nejdřív mě to nebavilo, ale brzy jsem se začetl. Od knihy jsem se nemohl odtrhnout, dokud jsem ji nepřečetl. Příběh byl plný vtipných dobrodružství a na konci se chystali na další výpravu.

Ale co teď? Prázdniny přede mnou, chtělo by to zažít také nějaké dobrodružství. Plavit se po oceánu se mi asi nepodaří, ale po řece by to třeba šlo? Rodiče nebyli proti, a tak jsme se na člunu vydali po řece.

Při plavbě jsme viděli v řece plavat hady. Hned jsem si vzpomněl na vodní příšery. Proč by nemohly být i v řece? Táta několikrát musel vlézt do vody a roztlačit nás, když jsme uvízli na kamenech pod vodou a já se rozhlížel, jestli zrovna neplavou někde blízko. Občas do vody i spadl a mě to skoro vyděsilo, ale jen mu podklouzly nohy. Nakonec, byly to jen malé příšery v malé řece a táta by pro ně byl velké sousto.

Blížil se večer a my jsme zakotvili u malého ostrůvku v řece, protože už nebylo vidět na cestu. Na ostrově nikdo nebyl a ani stopa, že by tu někdy někdo byl před námi. Postavili jsme rychle stan, najedli se a šli spát. V noci mě probudily zvláštní zvuky, znělo to jako vrzání dveří. Pak jsem uviděl stíny, vypadaly jako zvířecí. To bude asi náš pes Salinka, která jela v lodi s námi, pomyslel jsem si. Po chvilce jsem sebral odvahu, vykoukl ze stanu, ale nic jsem neviděl. A tak jsem si zase lehl, jako že se nic nestalo a radši rychle usnul. Ráno jsem zjistil, že Salinka spala ve stanu s námi a že nám chybí nějaké jídlo, které jsem nechal venku. Radši jsem si to nechal pro sebe. Byl jsem rád, že pokračujeme v cestě, a i když jsme nabrali vodu tak, až jsme se málem potopili a uplavalo nám pádlo, nakonec jsme v pořádku dopluli do cíle.

Výprava po vodě mě moc bavila, i když jsme žádný poklad nenašli. Ale piráti v knize vlastně taky ne. Není to na výpravě to nejdůležitější. A třeba se mi někdy podaří plout lodí i někde v moři nebo oceánu.

Jirka Humlíček, 12 let

Nejraději ze všeho čtu komiksy. V knihách mi často chyběly obrázky, a tak jsem skončil u komiksů. To o mně leccos vysvětluje, mám rád super-hrdiny. To, že si o nich čtu, mi změnilo život.

Sbírám komiksy, jakmile vyjde nový, snažím se ho sehnat. Nyní vyšla nová kniha plná svazků komiksů, samozřejmě už ji mám a přečetl jsem už větší část knihy.

Celý můj pokoj je ozdoben super-hrdiny z komiksů, sbírám i akční figurky. Mám i nějaké vzácné kousky, figurek i komiksů.

Společně se svými hrdiny, super-hrdiny, prožívám mnoho dobrodružství, kdy zachraňují někoho, koho ohrožují zloduchové, nebo zachraňují celý svět. Třeba někdy přijde chvilce, dostanu se do nějaké situace, kdy také někomu budu moct pomoci, i bez superschopností.

Míra Marek, 12 let

Kniha, nebo spíše knihy, které mě zaujaly, se odehrávají ve středověku. Jde o knihu Hraničářův učeň, napsal ji John Flanagan.

Je o sirotku Willovi, který žil na hradě Redmontu a toužil se stát rytířem. Nakonec se ale stane hraničářem. Naučí se být co nejvíce maskovaný a střílet z luku.

Díky tomu zažije hodně dobrodružství v různých zemích. Hned když jsem přečetl první knihu, začal jsem si na hraničáře hrát. Schovával jsem se před bráchou a kamarády, maskoval jsem se a sledoval je. Později jsem poprosil souseda truhláře, aby nám vyrobil meče, sekery, štíty a podobně.

Naučili jsme se bojovat ze zbraněmi. Po čase jsem se ještě naučil střílet z luku, nebylo to vůbec tak jednoduché, jak to vypadalo.

Když jsem dočetl poslední knihu, stala se jedna věc. Narodila se koťata, dvě zrzavá a jedno černé. Vybral jsem si zrzavé a pojmenoval ho Will, podle hlavního hrdiny, hraničáře.

Jednoho dne jsme se s kamarádem a bráchou rozhodli, že půjdeme do přírody a zkusíme to jako v té knížce! Sbalili jsme si věci a šli. Cestou jsme nasbírali nějaké houby a našli místo pro tábor. Odložili jsme tu batohy a vydali se prozkoumat okolí. Nedaleko jsme objevili potok, do kterého brácha spadl. Ale ukázalo se, že je to pořádně hluboký a silný potok. Když do něj spadl, odnesla ho voda asi dvacet metrů. Potok byl zarostlý, a tak jsme ho podcenili, vypadal jen jako malý potůček. Když jsme bráchu vylovili, rozdělali jsme oheň, abychom mu usušili oblečení. K večeri jsme si upekli buřty, které jsme si donesli s sebou, a pak jsme šli spát. Brzy ráno mě něco probudilo, odhadoval jsem, že můžou být tak tři v noci. Slyšel jsem nějaké divné zvuky a v dálce viděl, nebo spíš v té tmě tušil, obrys. Přemýšlel jsem, co to může být. Začalo to utíkat a hrozně to chrochtalo. Prase! Došlo mi. Ráno jsem u snídaně vyprávěl, co jsem v noci slyšel a viděl, a tak jsme radši sbalili tábor a šli dál. Užívali jsme si hezký výhled a vtom žuch. Kamarád se propadl do díry a vypadalo to, že si zlomil nohu. To byla poslední kapka. Bráchovi jsem řekl, ať u něho počká a vydal jsem se pro pomoc.

I tak to bylo fajn. Určitě se vydáme na další výpravu. A doufám, že podle Hraničáře natočí někdy i film.

Honza Tolar, 12 let

Vybral jsem si knihu, kterou jsem četl již před delší dobou, ale která mě určitě ovlivnila. Doma jsme měli vždycky kočky, máme kočky a určitě i budeme mít kočky. A tak když jsem před několika roky

v knihovně našel knihu Z deníku kocoura Modroočka od Josefa Koláře, zajímalo mě si ji přečíst. Kočky pro mě byly i předtím oblíbená zvířata, ale až když jsem si knihu přečetl, ještě více jsem jim porozuměl.

Dozvěděl jsem se třeba, k čemu mají vousky, i když většinou je vidím chodit spíš po plotě, než prolézat plotem. A pak z něj prostě skočí. Ale rády prolézají různými otvory, také je baví různé krabice, když jim do nich udělám otvory, baví je tudy prolézat.

Pěkné bylo, co si Modroočko myslel o autobusu, jak si myslel, že autobus jedl lidi a pak mu Zrzunda vysvětlil, že jinde je zase vyplivuje. A tak mě občas napadne, co si asi myslí některá z našich koček, která s námi jede v autě.

Také se nám stalo, že některá kočka něco špatného snědla a bylo jí moc zle a my ji léčili, tak jako v té knize. Také se ale někdy stane, že už jim pomoci nedokážeme. Jsou to smutné chvíle.

Ale když se narodí koťátka, je to radost. Už dvakrát jsem byl u porodu, je to napínavé, jak bude kotě vypadat. Je to pak velká zábava, pozorovat je, jak rostou, učí se chodit, jak se jim ze začátku rozjíždějí nohy. Legrace je také, jak honí různé míčky, papírky nebo laserová světýlka.

Na co z knihy nemůžu zapomenout je, jak Zelenoočka říkala Modroočkovi, že až vyroste a už nebude tak roztomilý a nebude si chtít hrát, vyženou ho. Že lidi takoví jsou. A tak i když největší zábava je s koťaty, vždycky pomazlím i starší kočky, aby si nemyslely, že už je nemáme rádi.

Sebastien J. Kačer, 12 let

Když jsem přečetl knihy Pán prstenů od Tolkiena, bylo mi líto, že už jsem na konci a všechna ta dobrodružství už skončila.

Co teď budu dělat, říkal jsem si.

Pak mě napadlo, že se na nějakou cestu taky můžu vydat. Asi nebude tak dobrodružná, jako v knize, ale aspoň něco.

Vydal jsem se pěšky do Lokte, přes Svatošské skály. Byla to celkem fuška, nevím, jak to ten hobit mohl vydržet.

Šel jsem už asi hodinu, bylo horko a já s sebou neměl moc pití a jídla. Nikoho jsem už nějakou dobu nepotkal, když vtom se v zatáčce objevila postava staříka s dlouhými vlasy. Gandalf, napadlo mě. Gandalf se přibližoval a já čekal, co přijde.

„Dostanu se tudy do Prahy? A nemáš nějaký drobný?“

Žádný Gandalf, bude to jen bezdomovec, myslel jsem si a pospíchal pryč.

Pak jsem potkal dvě kachny, několik mravenišť a něco zašustilo v křoví. Na chvíli jsem myslel, že to prozkoumám, ale radši jsem pokračoval v cestě.

Šel jsem dál a už mě začínaly bolet nohy, když proti mně vyšel kůň. To by tady nebylo nic divného, koně jsem viděl pást se cestou, ale tenhle vypadal fakt divně a divně se i choval. Měl červený ocas, stříbrný roh a ze zadku mu vylétaly hvězdičky. Ale nebyl to jednohvězdičkorožec. Byli to převlečení puberťáci.

Zbytek cesty mě už nic zvláštního nepotkalo. Došel jsem do Lokte a řekl jsem si, že zpátky už pojedu taxíkem.

Gleb Anderosov, 12 let

Konečně jsem dočetla tu knihu. Tajemství ohnivých pegasů, od Rebeccy Lisle. Bylo to náročné.

Hmmmmmm, mám obrovskou žízeň. Dojdu si pro tu limonádu, která je ve sklepě. Doufám, že tam ještě je. Trošku se mi podlamují nohy, uf, už je to lepší...

Co? Studna? Ta tu nikdy nebyla! Ale podívat se k ní můžu!? Aaaaaaaaaaaaaa... auu. To bolí. Kde to jsem? To je nádhera! Jééé, ahoj. Jak se máš? Ty jsi ale roztomilej ozukuuuu. Počkej, kam běžíš, stůj! Čekej na mě, au, čekej. Uf.....kde jsi, haló, je tu někdo? Nééé, já se ztratila. Tak si tady sednu a ten pejsek, nebo kočka? Hmmm, už nevím. Co? Ta půda se sype! Áááááááááá, jau, to bolí. Jéé, tady jsi!(překvapený výraz) Cože? Zámek! Zvláštní. Kde se tady vzal?

„Ó, dobrý den, nevíte, kdo v tom zámku bydlí?“

„Ach. V tom zámku nikdo už pět let nebydlí.“

„Aha, a jak se k němu dostanu?“

„Po této cestě.“

„Děkuji. Honem, pojď.“

(o 5 minut později) „Uf. Uf, konečně jsme tady. Hmmm, nevypadá, že by byl opuštěný.“

„Taky že není!“

„Kdo to byl?“

„Jááá.“

„Kdo já?“

„Tak pojď dovnitř. Honem, pojď!“

„Kde jsi?“

„Tady nahoře, už jdu. Jsem starý králův šašek. Starý král mě zaklel do této podoby, že prý jsem měl staré vtipy.“

„A do čeho tě zaklel?“

„Do tohoto těla bez jediného kousku krásy.“

„Jak se můžeš osvobodit?“

„Nevím...“

„Ukážeš mi, co umíš, a předvedeš, jaké máš vtipy?“

„Jistě!“

(A tak jsme si celý den vyprávěli vtipy a ukazovali si různé kousky, já se smála a bavila se. I šašek se bavil.)

„Byl to krásný den, co ti je? Odlupuje se ti kůže, vážně, nějak záříš...“

„Ty jsi mě zachránila, vysvobodila děkuji...“

Vemte jí na nosítka, honem kyslík, jehlu, honem, dělejte!!!!!!

„Páni, vypadáš nádherně!“

„Děkuji a teď ti dám to, co si zasloužíš. Tady máš dárek za to, co jsi pro mě udělala. Tento prsten. Vždy, když se na něj podíváš, tak si na nás vzpomeneš. Teď běž, otevři oči...“

Otevírá oči!!!!

Kde to jsem?

Jsi v nemocnici. Byla jsi v bezvědomí skoro dva dny.

Můžete mě nechat chvíli o samotě?

Takže to byl všechno jenom sen. Počkat, co to mám v ruce? Prsten! Ten, co jsem dostala od toho šaška. Takže to nebyl sen? Nebo byl? Nevím, ale chci se tam znovu vrátit.

Štěpánka Bošková, 13 let

Popotáhla jsem si bílou zástěrku a zahleděla se do průzračně modrých očí mé kamarádky. „Jdeme

pozdě Šklíbo. Otevři dveře ty, já se bojím.“ Kočka zapředla a její škleb z poloviny zmizel. Po chvíli se vytratila celá. Skvěle, a teď mě tu nechá, pomyslela jsem si. Zhluboka jsem se nadechla a natáhla ruku k zaklepání. „Královna se bude zlobit, že jdu pozdě. Jistě mi dá setnout hlavu. Možná by bylo lepší vůbec nepítjit.“ Uhladila jsem si vlasy a utáhla modrou mašličku. „Jistě mi dá setnout hlavu.“ Růžičky v zahradě kolem mě se zachvěly a začaly si prozpěvovat: „Setne jí hlavu, její hlavu. Její hlavu královna setne. Naše královna. Setne.“ Všechny byly nabarveny rudě. Královna to tak chtěla.

Byla bych se rozhodovala ještě dlouho, kdyby kolem neproběhl plch. Což bylo vskutku podivné. Kdy plch naposledy provedl rychlejší pohyb, pamatuje pouze Kloboučník, jež mu do konvice, kde pobýval, nalil čaj. Po pár minutách, co se zalykal vodou ze spánku, učinil, téměř by se zdálo, pohyb zbrklý.

Místo návštěvy Srdcové královny jsem raději šla zjistit, co se děje s plchem. Našla jsem ho poblíž lesa. Klepal se jako při silné zimnici a jeho nažloutlé pazourky se zatínaly do blízkého pařezu. „Houseňáku, otevři!“ Zatřásla jsem s ním: „Copak se děje?“ Plch vykřikl a skočil mi do náruče: „Alenko, jsi v pořádku! Kloboučník...“ V tu chvíli usnul. Potěžkala jsem bezvládné zvířátko v ruce. Pařez v tu chvíli vyfoukl obláček dýmu a otevřel se. „Račte dál, přátelé.“ Skočila jsem do díry, kterou odkryl pařez: „Houseňáku! Něco se děje...“ Lenivě nasál kouř z dýmky, a kdyby měl nějaké obočí, jistě by ho povytáhl: „Ano? Povědej, Alenko.“ Položila jsem plcha na modře zbarvenou trávu. Kolem byl další les, akorát v jiných barvách a uzavřený v malé místnosti. Houseňák se uvelebil na jedné z nižších tyrkysových hub. Udělalo se mi nevolno, když se mi vybavila jejich chuť.

„Ale já nevím co...“ V tu chvíli jsem se zalkla a dala se do srdceryvného pláče. Slzy mi tekly po tvářích jako řeky a vytvářely na mě zástěrce mokré skvrny. Už jsem ani nevěděla, proč pláču. Za chvíli jsem měla slané vody až po bradu. Houseňák si povzdychl: „Ach, Alenko, zase? Přestaň, nebo se utopíme.“ Plcha voda povznesla a on kolem mě s mohutným chrápáním proplaval. Protřela jsem si oči. „Co se děje, Houseňáku?“ Převalil se na druhou stranu a já se k němu z vody vycákala na houbu. Přikryl mě dekou, kterou měl doterž obalenou kolem sebe. „Je svačvečer. Lysperní jezení se vírně vrtáčeji v mokřavě. Hadroušci jsou doztruchleni a selvy syští tesknavě.“ Vykulila jsem na něj oči: „Ty myslíš...“ Vyfoukl mi z dýmky do obličeje obláček. Ještě než se všechno kolem mě začalo rozpljet, zaslechla jsem: „Ne, Alenko. Já vím.“

Probudilo mě ostré světlo. Asi jsem zase zapomněla zatáhnout závěsy. Se zaúpěním jsem si promnula oči a začala se soukat z tepla postele. S radostí jsem si uvědomila, že dnes nemusím do školy. Teprve nad ranním čajem se mi vybavil sen. Musela jsem se nad tím zasmát. Jen jsem si užívala klidu, přemýšlela nad osudem Kloboučníka ze svého snu a k čaji přikusovala sušenky.

Za našimi skleněnými dveřmi jsem zahlédla postavu malé dívky. Určitě to byla sousedovic dcerka. Po dlouhé době a spouště papírování se jejímu otci konečně podařilo domluvit se s jeho bývalou ženou na střídavé péči. Měla jsem za něj velkou radost. Jeho dceru jsem zatím viděla jen párkrát a bez možnosti bližšího seznámení. Napadlo mě, že teď by k tomu byla příležitost. Obalila jsem kolem sebe deku a vzala talíř domácích sušenek do ruky. Vydala jsem se blíže ke dveřím, dřív, než odejde.

Něco si prozpěvovala, ale slova šla jen těžko rozeznat: „... Tu z huňatého lesa tlachapoud šumohvizdně vrtnul tam tlachapouda ,synu, sřež se, vztekliv cíhá pentlochňap!...“ S úsměvem jsem otevřela dveře. Holčička se zastavila a pohledem svých nebesky modrých očí spočinula na talíři v mých rukou. Nabídlá jsem jí. Radostně si jich asi deset nacpala do pusy. V duchu jsem se nad tím pousmála: „Máš ráda Alenuk v Říši Divů?“ Horlivě zakývala hlavou, zajiskřily jí oči: „Nejraději! Ale... Nikdy neměl získat Šaršoun a nikdy neměl pentlochňapovi setnout hlavu. I přes to všechno, Svačvečer přijít musel.“ Popraskala mě drobký: „Tak já už půjdu. Ahoj, Alenko!“ Se smíchem jsem zamávala na holčičku: „Ahoj Šklíbo! Zase se někdy stav!“

Jana Přistoupilová, 15 let

Harry Potter je všeobecně naučná kniha.

Jde jen o to, jak ji člověk pochopí. Já ji pobrala jako podporu. Svět kouzelníků je a bude utajený, nehledě na to, kolik knih je o tom napsáno. Já se jako kouzelník vždy skrývala. Potterovská saga nepodporuje k odhalení, nýbrž je jako naděje, že v tom nejste sami.

Můj psychiatr si myslí, že jsem to vůbec neměla číst. Já tvrdím opak. Nebýt této knížky, nevím, kdo či co jsem. Topila bych se v těch podivnostech doted'. Místo toho se soustředím na kouzlo Patronus. Je ho třeba... V ústavu, kde pobývám, je jich plno. Na mudly neutočí, proto jsem obětí jen já. Už to skoro zvládám.. To se musím pochlubit. Ale z mě neznámého důvodu ke mně skoro nikdo nechodí. Ani doktor už ne. Po posledním útoku mozkomorů mi přidělili nového doktora. Nelíbí se mi. Dokonce plně ignoruje mého domácího skřítka. Lolop, onen skřítek, je z toho smutný.

Ale vždy se mi ho podaří rozveselit trénováním kouzel. Taky tak škádlíme doktory. Oni si hlupáci myslí, že když mě nechají na pokoji pouze s Lolopem, že se budu nudit a budu si s nimi chtít povídat. Omyl! Vždy je přechytračíme a povídáme si s Lolopem celé hodiny.

To je pak můj doktor nervózní a rozčilený. Jednou mi řekl, že žádný Lolop není, a on se chudáček můj rozplakal. Musela jsem ho utěšovat, a když přešel v kvílení, musela jsem doktora odehnat.

Vrátili se doktoři i s jejich patrony a mozkomory. Nestihla jsem včas zareagovat. Hůlku jsem měla pod polštářem. Mozkomoři se na mě vrhli a já ztratila vědomí. Zajímavé, vždy jsem pak na těle nacházela vpichy po jehlách...

Víte... Jednotlivé knihy jsem nečetla vícekrát než třikrát. Ale i přesto... Každá srdceryvná chvílka se mi vryla do paměti, fyzicky mě mučila a bolest jsem prožívala s hlavními i vedlejšími hrdiny či záporáky... Nemusíte dílo číst vícekrát, abyste ho pochopili.

Je těžké psát, jak někomu změnila kniha život. Ačkoliv s Harry Potterem stárnete a prožíváte vše co on. Knihy jsou kouzelné a nemusí být o kouzelnících. Já jsem pomocí tohoto jaksi mentálně vyspěla. Když se to odehrává rok od roku, přebíráte mentalitu těch lidí.

Upřímně, nikdy jsem v bláznici nebyla a doufám, že ani nebudu. Jen to dokážu takhle nejlépe popsat. To jak se cítím mezi „mudly“, „nečary“. Nezasvěcenými do tajů a podstaty života... Teď blábolím a jsem si toho vědoma. Jen je to prostě jiné.

Snad jsem tu popsala, co cítím, jak to vidím a tak dále...

Děkuji za tu možnost.

Markéta Eszenyiová, 15 let

Bylo šedivý úterní ráno, přšelo a myšlenka na opuštění náramně vyhrátý postele byla nechutně realistická. Vypnula jsem všechny budíky a ještě víc se zachumlala do perin. Pro tyhle případy tu existuje moje máma, nikdy nedopustí, abych snad spala o minutu dýl. Má náramně řezavej hlas, když se jí zachce, a jakože se jí po ránu vždycky zachce. V mrtvici jsem se vyhrabala z postele, ale probrala jsem se až někdy na druhý hodině ve škole. Říkali něco o kvadratickejh rovnicích, nebo tak. Já moc nevím, cože to vlastně říkali, ale i kdybych to věděla, moc by mi to nepomohlo. Já totiž neumím počítat. Jakože to fakt neumím, ne jako ti, kteří vám řeknout, že vůbec nic nechápou a pak mají plný počet bodů. Ty nesnáším. Vždycky se celý klepou, že napsali špatně test, pak se dozví, že dostali dvojku a ještě se třeba i rozpláčou! A s nima já musím vydržet den. Nevím přesně, co se v tý škole odehrávalo, ale jsem si jistá, že jsem dostala nějaký pětky a nálož kyselejh ksichtů, jako vždycky. Na úterý je nejhorší to, že je děsně dlouhý, protože mám několik odpoledek, který obnáší ty nejpitomnější předměty světa, je to daleko k pátku a všichni se vždyc-ky rozhodnou mě štvát, fakt. Zbožňuju ten pocit, když z tý školy vylezu. Musím potom sice jít zas někam úplně jinam, ale všechno lepší, než čelit těm zbytečnostem ve škole. Přecházela jsem most, kterej vede od školy do civilizace. Kvůli dramatáku, na který tam chodím. Ráda. Pod mostem je řeka, bahnitá, kalná a vlastně fakt nehezká, ale když má člověk náladu, je hezký se na ni koukat, i když je třeba vážně hnus-ně, koukat se a přemýšlet. Vždycky si myslím, že jsem sama. Jenom já a můj ne moc obdařenej mozek. Copak nikdo nechápe, že z každýho nemůže být matematik? Že jsou lidi, kteří se zabývají i něčím jiným? Že školou sakra život nekončí, ale začíná? To mívám vždycky tak čtvrt hodiny takovýhle náladý, pak se to zklidní. Rozhodla jsem se, že když bylo takhle hnusně a já měla v podstatě ještě dost času, pojedu za svojí kamarádkou. Ono je to takový zvláštní, nazývat ji kamarádkou, protože já ji vlastně ani moc nemu-sím, ale když je člověk sám, je mu zima a nemá kam jít, vlastně si i rád pokecá o úplnejh hloupostech. Ženská, co mi prodávala lístek na vlak byla náramně zpruzená. Tak zpruzená, že by se na tom člověk mohl kochat. Vlezla jsem do přeplněnýho vlaku, čpícího potem a neklidem. Vlak jel dlouho a mně se čas dost krátil a to jsme nebyli ani v polovině cesty. Začala jsem být značně nervozní, jestli nemám vystoupit

a jet zpátky, stejně se mi k tý kamarádce moc nechtělo. Lidi do sebe drcali, ušklíbali se a potom se trpně usmáli, když si to situace vyžádala. Přišlo mi, že už jsem strašně dlouho nemluvila, jakoby se mi pusa zalepila lepidlem a odlepi se znova, jedině až se stane něco přívětivýho. Najednou mi došlo, že si předsta-vuju úplně absurdní osudy mých spolucestujících. To je totiž děsná zábava, skoro stejná jako třeba když si čtete. Já si ráda čtu, ale v narvaným vlaku na to člověk obvykle náladu moc nemá, protože má plný ruce práce udržet se vůbec na nohou, když si není kam sednout. Což nebylo. Představovat si zábavný příběhy druhých je sice zábavný, ale ne moc dlouho. Tak jsem udělala naprosto akrobatickej tah tělem, abych si vytáhla konečně tu knihu. Moje zpocený ruce klouzaly po madle, nohy jsem měla překřížený přes sebe, aby nepřekážely ostatním, konečně! Držela jsem v rukou knížku Kdo chytá v žitě od Salingera. Měla jsem ji už skoro dočtenou, což mě dost mrzelo, protože byla úžasná! Tak lidsky popisovala tu veskerou nespravedlnost. Začetla jsem se do kusu, kde zrovna hlavní postava – Holden Caulfield taky někam jede vlakem, jenomže asi ve tři ráno a zrovna utíkal ze školy. On je takovej na všechno rozmrzelej, že z toho má člověk vždycky až dobrou náladu. On jel asi v trochu lepším vlaku než já, jakože nebyl přecpanej a jela s ním nějaká prima paní. Když vystoupil, šel si dát někam snídani. V ten moment mi to začalo při-padat všechno strašně vtipný, lidi, a tak. Jela jsem až k té kamarádce, dostala jsem strašnou chuť na vafle. Protože když dokáže Holdena rozveselit jídlo, tak mě by mělo taky. Sice jsem se s kamarádkou v podstatě jenom pozdravila a okradla ji o palačinky, který měl doma, který se chovaly skoro stejně jako vafle, a pak zas šla na vlak zpátky, ale bylo všechno najednou lehčí. Zbytek dne už je nepodstatej, ale to, že když se do téhle knížky začtu, je vždycky všechno lehčí, shledávám za věc určitě důležitou.

Kamča Deylová, 15 let

Když jsem dočetla Robinsona Crusoea, moc jsem si chtěla vyzkoušet něco podobného jako on. Je mi sice teprve sedmnáct, ale proč to nezkusit. Samozřejmě jsem nejela na žádný opuštěný ostrov, ale vyhle-dala jsem si na internetu nějaké opuštěné vojenské prostory, a když rodiče na jarní prázdniny v březnu odjeli na hory lyžovat, sbalila jsem se a odjela autobusem do nedalekého vojenského tábora, který se už pár let nepoužívá. Jelikož už jsem s rodiči na několika podobných výpravách byla, vzala jsem si s sebou jen to nejnnutnější. Nástroje na rozdělení ohně, vodu, základní potraviny a teplé oblečení. Robinson na tom sice byl o poznání hůř, ale nemohla jsem riskovat, že tam někde umrznu. Když jsem dorazila na místo, ze všeho nejdřív jsem si našla pěkné místo v závětrí na kraji lesa. Rozkládala se nedaleko bývalého vo-jenského tábora, kam byl přístup skrz díru v plotě, a po vzoru Robinsona jsem si začala stavět přístřešek. Měla jsem to o dost lehčí než on, protože kolem v lese bylo dost spadáných větví, a dokonce i nějaká stará prkna. Podařilo se mi postavit docela pěkný přístřešek s rovnou střechou. Sice to nebyl takový přepych, jako měl Robinson ve své jeskyni, ale já jsem na svůj výtvor byla pyšná. Protože jsem přijela v podve-černích hodinách a teď už se začalo stmívat, usadila jsem se ve svém novém příbytku a zkusila rozdělat oheň. Pomocí dvou křemenů, které jsem si přivezla s sebou, se mi po půl hodině podařilo vykřesat jiskry a vytvořit malý ohýnek, který jsem rychle přiživila několika větvemi, co mi zbyly ze stavění přístřešku. Udělala jsem si ovesnou kaši, přihodila do ní kus pomeranče a zapila vodou. Po večeři jsem si připravila program na zítřek. Budu muset najít nějaký zdroj vody a pak jsem se rozhodla prozkoumat prostor tábora. Moje první noc proběhla v klidu.

Následující dva dny jsem strávila procházením a prohledáváním tábora. Vodu jsem našla skoro hned, nedaleko mého příbytku, ale měla jsem strach, že mi nevystačí jídlo. Našla jsem dlouhý silný klacek, udělala si vycházkovou hůl, na její konec jsem přivázala svůj vystřelovací nůž a takhle vyzbrojená jsem se vydala do nitra tábora. Samozřejmě tam nebyl nikdo, kdo by mi mohl ublížit, ale takhle jsem se cítila bezpečněji. Celý prostor vypadal dost zajímavě, bylo tam dost budov, které po odchodu vojáků zůstaly prázdné, ale nějaké věci jsem objevila. Helmy, deník, kotlíky na vaření a dokonce několik nábojů. Když jsem se vrátila do přístřešku, uvařila jsem si znovu kaši a z nábojnic si udělala náhrdelník. Vždyť i Robin-son měl různé ozdoby a tak. Další den bylo úterý. Podnikla jsem delší výlet než předchozí dny, vyrazila jsem na druhou stranu skrz les a našla malý rybníček plný ryb. Napadlo mě, jak se tam asi dostaly, vždyť široko daleko nikdo nebyl. Možná, že tudy kdysi tekł potok? Přemýšlela jsem o tom ještě cestou zpátky. Alespoň jsem si zkrátila dlouhou chvíli. Když jsem přicházela k tábořišti, skrz stromy jsem uviděla něja-kého psa, jak z mého batohu krade zbytek salámu. Chtěla jsem ho zahnat, ale než jsem doběhla na místo, pes zmizel i s celým mým batohem. Naštěstí jsem měla ještě nějaké ovoce, ale na zbytek mého pobytu tady mi to určitě nevyrdrží.

Středu si budu pamatovat jako nejhorší den z celého mého výletu. Už od rána přšelo jako z konve, byla zima a déšť mi málem uhasil i oheň. Naštěstí se mi ho podařilo udržet. Nejdřív jsem chtěla zůstat tady a nikam nechodit, ale pak jsem si řekla, že tu stejně nemám co dělat, a vydala jsem se lesem na místo, kde jsem včera viděla ryby. Třeba by se mi podařilo nějakou ulovit... Došla jsem tak do poloviny cesty, když se rozpršelo ještě víc. Moje bunda už téměř promokla a já jsem začala uvažovat o návratu, ale pak jsem to zavrhla. Promočená budu tak jako vina. Když už byla voda jezírka vidět mezi stromy, uklouzla mi noha a já letěla na zem. Bum. Praštila jsem se do hlavy a zatmělo se mi před očima. Pomalu jsem zamrkala, abych zaostřila, a pak se pokusila vstát. Levou nohou mi však projela ostrá bolest a já znovu upadla. Zasyčela jsem a zkusila to znovu, ale nedokázala jsem na nohu došlápnout. No bezva, udělala jsem si něco s nohou a nemůžu vstát. To mi na náladě moc nepřidalo. Alespoň přestalo pršet. Opěla jsem se o klacek a konečně se zvedla, ale noha bolela jako čert a já musela přenést váhu na pravou nohu. V tomhle stavu pro mě bude těžké se i dostat do tábora, a že bych mohla ještě něco chytit? To nepřipadalo v úvahu. „Zatracený pes.“ zaklela jsem. „Je to všechno jeho vina. Kdyby mi neukradl to jídlo...“ A pak jsem ho uviděla. Stál několik metrů ode mě, docela velký šedý pes s černým pruhem kolem krku. Stál nehnutě jako socha a pozoroval mě chytrýma zelenýma očima. „Ty zmetku malej,“ ulevila jsem si, ale znělo to spíš jako povzdech než nadávka. „Stejně je to všechno kvůli tobě.“ Pes zaštěkal a vydal se ke mně. Sevěla jsem v ruce hůl, při-pravená ho odehnat. Nebyl to pes, byla to fena a kulhala na pravou zadní nohu. Pomalu ke mně došla a zů-stala stát. Nevěděla jsem, co mám dělat. Odehnat ji, nebo se pokusit přimět ji donést mi zpátky moje jídlo? To byla konec konců blbost, a tak jsem si jen povzddechla. „Ty malá potvoro. Kdybys mi alespoň mohla pomoct dostat se zpátky.“ Fena zakňučela a strčila do mě čumákem. „No co je? Litovat tě nebudu!“ vyjela jsem nazlobeně. Pes znovu zaštěkal a zatahal mě za rukáv. „Jo aha, ty chceš, abych šla?“ pochopila jsem. „No to děkuju. Obě jsme zraněný, a ty místo aby ses snažila mi nějak pomoct tak mě chceš dohnat k tomu, abych si zranila ještě druhou nohu.“ Zavrtěla jsem hlavou. Fena na mě jenom koukala, a tak jsem znovu zavrtěla hlavou a udělala pár kroků. Fena kulhala se mnou. Podívala jsem se na ni, ona na mě, a v tu chvíli to vypadalo, že je jí líto, co udělala. Povzddechla jsem si: „No tak dobře. Opuštěno.“ Fena zaštěkala a já jsem málem ztratila rovnováhu. Ona byla naštěstí dost vysoká, takže jsem se o ni mohla opřít. Pomalu jsem se vydala k tábořišti. Fenka kulhala vedle mě a asi za dvě hodiny jsme dopojdaly na místo. Posadila jsem se do svého přístřešku a ošetřila si zraněnou nohu. Zlomená naštěstí nebyla, ale bolelo to strašně. Fena celou dobu seděla přede mnou a hladově na mě koukala. Když jsem si kotník obvázala, podívala jsem se na ni. „A teď co?“ zeptala jsem se jí. „Žádný jídlo už nemám, všechno jsi mi snědla. Jestli máš hlad, ulov si rybu.“ Možná to vyznělo ostřeji, než jsem myslela, protože pes stáhl ocas mezi nohy a kamsi odběhl. „No výborně.“ pomyslela jsem si. „Teď jsem zase sama.“ Když byla se mnou, měla jsem si s kým popovídat. Po chvíle padla tma, a tak jsem zalezla do spacáku. Fena se nevrátila.

Druhý den ráno do tváře zírala šedivá psí hlava. Kdyby mě nebolela noha, vyletěla bych metr do vzduchu. Seděla přede mnou, mávala ocasem a u jejích nohou ležel zakousnutý zajíc. „No pane jo.“ řekla jsem obdivně. Fenka zaštěkala a strčila do mě nosem. „To je pro mně?“ zeptala jsem se. Vyzývavě zavrčela. Rozdělala jsem malý ohýnek ze zbytku suchého dřeva a zajíce jsem opekla. Fena seděla celou dobu vedle mě a sledovala to. Když byl zajíc upečený, oddělila jsem kus a hodila ho psovi. Fenka to oka-mžitě sežrala a znovu se na mně zadívala. „Nech toho, další už nedostaneš,“ zamračila jsem se, ale pak jsem se smílovala a dala jí ještě kousek. Zhltla ho, zaštěkala a strčila mi čumák do dlaně. Usmála jsem se a pohládila ji po hlavě. „Ty asi nebudeš mít vzteklinu, co?“ zeptala jsem se a podrbala ji za ušima. Fenka blaženě přivřela oči. „Viš co? Teď už tě od sebe nepustím,“ rozhodla jsem se pak. „Ty jsi způsobila moje problémy, takže teď je budeš řešit se mnou.“ Zaštěkala a mě napadlo, že jí musím dát jméno. „Robinson měl přeci společníka Pátka,“ napadlo mně. „Tak co kdybych ti dala jméno Středa? Ta včera byla.“ Fena znovu zaštěkala. „Dobře. Budeš Středa,“ uzavřela jsem a podrbala ji pod krkem.

Středa se mnou zůstala až do konce mé výpravy. Naše nohy se hojily, a když pro mě v sobotu přijeli rodiče na místo podle předchozí domluvy, mohla jsem v pohodě nastoupit do auta. To, co jsem tady po-stavila, jsem strhla, ale musela jsem si nejdříve udělat fotku. Středu jsme vzali s sebou a doma ji pořádně

vykoupali. Ukázalo se, že je to docela pěkný retrívr se zlatou srstí a tmavším pásem kolem krku. Dali jsme do novin inzerát, jestli ji někdo nehledá, ale nikdo se nepřihlásil. Když jsme Středu potahali po všech možných vyšetřeních a doktorech, rodiče mi dovolili si ji nechat.

Štěpánka Smrzová, 17 let

A na závěr trochu fantazie začínajících autorů

Jak se sát vegetariánem

Bylo ráno a já šel do školky. Školka mě celkem baví, ale to jídlo, co tam dávají... Je prostě vynikající! Vešel jsem do třídy a jako vždycky si tam hrály děti. Pepa mě párkrát pozdravil, říkal jsem si, proč se vždycky kamarádím s autistama, ale teď na tom nezáleží. Po dvouhodinovém hraní s Pepou nadešla moje nejoblíbenější chvíle, čas na oběd. Podávali nám svíčkovou, ale jen se dvěma knedlíky. Chutnalo to dobře, prostě opět vynikající.

Potom vešla do jídelny šéfkuchařka a začala nám nadávat do bordelářů. Pak nás začala zvat do sklepa. Připadalo mi to trochu divný, ale musel jsem poslechnout.

Ve sklepě jsem si připadal jako v pekle, u stěn visela mrtvá prasata. Bylo mi jich líto, ale oběd je oběd. Pak si Lubomíra, tak se kuchařka jmenovala, postupně zvala děvčata do rudé komnaty. Slyšeli jsme výkřiky. Potom přišla řada na kluky. Pepa chtěl jít první, asi mu oběd moc chutnal. Když se dveře otevřely, viděl jsem tam po zemi ležet drůbež. Zeptal jsem se kuchařky, proč jsme nešli dohromady, a ona mi odpovíděla: „Dámy mají přednost. Ale brzy se přidáte i vy s Pepou...“

Najednou mě probudil přívětivý hlas mé matky: „Drahoušku, oběd čeká, budou řízky!“

Vzpomněl jsem si na svůj děsivý sen. „Počkej mamí, oteď jsem vegetarián!!!!“

Míša Martynenkov 14 let

Lugoš Langoš
25. 12. 1943

Ahoj deníčku. Já jsem Lugoš, je mi 9 let, vlastně už dnes budu slavit 10. narozeniny. Moje máma se jmenuje Elsa a táta Jimmy, Deanovi.

5. 2.

Ahoj deníčku. Dnes si ze mě dělali ve škole spolužáci srandu, říkali mi Lugoš langoš, ale učitelka jim nevynadala a rodiče to neměli čas řešit.

13. dubna

Jee, jsou Velikonoce!

1. července

Nejlepší část roku, a začíná léto!

1. září

A zase do školy, sakryš!

31. října

Začíná Halloween. Tenhle svátek je asi můj druhý nejoblíbenější za celý rok. Večer se můžu převlíct za klauna, šetřil jsem si na to celé čtyři měsíce! Konečně to nastalo...

Ted' už půjdu na koledu a rodiče zůstanou jako vždy doma...

Vrátil jsem se domů a zjistil, že mi někdo rozřezal rodiče, jako kdyby byli dýně! Zavolał jsem babičce a ona říkala, že pro mě přijede.

1. listopadu

Jsem u babičky. Říká, že to nebyli rodiče. Prý to byly dýně. Prý jsem si to vymyslel, protože jsem měl trauma, že moji praví rodiče zemřeli za podivných okolností v našem domě a já tam s nimi nějakou dobu zůstal. Prý jsem si z dýní udělal náhradní rodiče, které včera vydlabali nějací kluci. No nevím...

2. listopadu

Včera v noci se mi zdálo, že jsem ty kluky, co zabili moje rodiče, „prý dýně“, zabil a hodil do stoky. Možná to udělám...

Miki Kemr, 14 let

SEJDEME SE V DUHOVCE!

Po odchodu Milady Machkové z galerie Duhová paleta, se snažíme, seč to jde, nést předanou štafetu dál. Není to vůbec jednoduché, protože Milada za více než dvacet let svého působení v galerii posadila laťku pořádně vysoko. Snad Miladu ani návštěvníky nezklameme.

V tomto školním roce Duhovka hostila širokou škálu výtvarníků od profesionálů po malé výtvarníky z mateřských škol. Mezi profesionální kumštýře patří Muraz Martirosyan, arménský akademický sochař, který v Duhovce představil nejen své plastiky, ale i překrásné malby prosycené arménským sluncem a sytými hutnými barvami. Jeho výstava Melodie barev byla skutečnou pastvou pro oči i duši.

Nicméně dětská galerie je prostor, ve kterém by se měly vyřádit hlavně děti a v tomto roce byla Duhová paleta skutečně dětmi opanována. Za zmínku stojí společný výtvarný projekt mateřských škol v Karlových Varech, mapující stopy Karla IV v našem městě. Vynikající byly také výstavy našich kolegů z ostatních uměleckých škol, Jany Lieblové a jejich žáků ze ZUŠ Loket, nebo výtvarného oboru ze ZUŠ Ostrov. Vývrcholením byla společná výstava a báječně, inspirativní setkání základních uměleckých škol ze zápa-

dočeského kraje.

Duhovka nabízí možnost vystavit své prvotiny i mladým nadějným výtvarníkům. Letos svým výtvarnickým iniciačním obřadem první veřejné výstavy prošli Nicol Hendruková a Šimon Hrbek, osmnáctiletí talentovaní výtvarníci-samouci. Nutno dodat, že skvěle.

V neposlední řadě, v minulém školním roce v Duhovce zazářili i domácí, mezi nimi naše školní družina. Veliký úspěch si vyžádal repete, a tak se na jejich gejzír nápadů a technik můžeme přijít podívat do Duhovky i tento měsíc. Skromnost stranou, v Duhovce předvádí třikrát za rok svůj um i výtvarný obor ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, a jak jinak, opět jsme si to skvěle užili. Důkazem budiž název našich výstav Radost z tvorby. Na konci školního roku zveme na červnovou výstavu, kde se představí zejména žáci výtvarného oboru ZUŠ se svými závěrečnými pracemi. Oslavou dětské výtvarné tvorby bude letošní celostátní přehlídka dětských výtvarných prací v naší galerii (vernisáž: 3.5.2017 v 17.00), jejímž stálým organizátorem je Vlado Hrebeňák.

Literární a hudební večery nadále patří zejména našim úspěšným stálíci: Jiřině Rottové, Štěpánce Steinoové, Štěpánce Kačerové Lovacké,

manželům Fajkusovým nebo Monice Lesserové. Každoročně se do Duhovky vrací i “naše” báječná Alenka Vávrová, na kterou se můžeme těšit i příští rok. Tak jako doposud se i příští rok znovu setkáme s našimi stávajícími či bývalými žáky, např. skvělou Magdalenou Pitrovou nebo Dannym Takieddinem.

Do budoucna připravujeme zajímavou výstavu maleb pana doktora Wittnera, kterou iniciovala MUDr. Milena Wittnerová a můžeme se samozřejmě těšit na tradiční barevnou škálu prezentace dětských prací, tentokrát např. Waldorfských škol, výstavu výtvarných dekorací ze školních vystoupení, krajské setkání uměleckých škol a další.

Těšíme se na shledanou u nás v Duhovce.

Hana Langley

ZAHÁJENÍ LÁZEŇSKÉ SEZÓNY

Myslím si, že za zmínku stojí ještě dva koncerty, které se uskuteční v rámci zahájení lázeňské sezóny. Již třetím rokem spolupracují naše sbory s Karlovarským symfonickým orchestrem. Tentokrát jsme byli požádáni o vystoupení během dvou květnových akcí. V pátek 5. května si zazpívají žáci pěvecké třídy M. Lendělové s KSO na slavnostním koncertě v Karlovarském městském divadle od 19.30. Slyšet můžete v jejich podání

známý song Louise Armstronga What A Wonderful World či muzikálovou píseň Let the Sunshine In. V sobotu 6. května vystřídají starší zpěvačky žáci sboru Rolnička a Zvoneček. V jejich podání uslyšíte písně z dětského filmu At' žijí duchové. Při provedení bude sám Jaroslav Uhlíř. Naše mladší sbory bude doprovázet opět Karlovarský symfonický orchestr.

Mirka Lendělová

ZÁVĚR ROKU VE SBORECH

Školní rok se pomalu blíží ke své cílové rovince a pro naše sbory to bývá období plné koncertů a závěrečných akcí. Musím ale říci, že už začátek jara byl pro nás dost náročný. Zahájili jsme ho se sborem Zvonek soustředěním ve škole. Nejen že jsme zvládli nastudovat spoustu písní, ale po dlouhé době jsme si vyzkoušeli, jaké je to strávit noc ve škole. No, zeptejte se holek :)

V sobotu 25. března jsme odjeli se sborem Rolnička a Zvonek na krajské kolo soutěže do Sokolova. Důvody, proč jsem tyto dva sbory přihlásila, byly opravdu různé. Rolničku jsem chtěla motivovat k důslednější práci a hlavně jim ukázat, jak se zpívá i v jiných sborech. No a Zvonek to měl trošku za odměnu. Jsem opravdu velice spokojená, jak děvčata v poslední době pracují a jaká je oboustranná radost z výsledku našeho zpívání. A jak jsme dopadli? Oba sbory získaly zlaté pásmo. Postoupit mohl ovšem jen jeden sbor z kraje. Myslím, že děti z Rolničky opravdu motivaci získaly ještě přímo na soutěži, protože postup patřil právě jim. Tudíž 26. 5. držte palce. Čeká nás celostátní kolo v Uničově.

No a samozřejmě máme před sebou

ještě spoustu dalších koncertů. V pátek 7. 4. společný koncert mexického sboru a Zvonku v aule ZŠ a ZUŠ, 27. 4. Akademie, 10. 6. čeká sbor Zvoneček sborová přehlídka v Lidicích, no a samozřejmě 12. 6. v 17.17 velký sborový koncert v koncertním sále Lázní III.

Na závěr jsem si nechala pozvání na jednu speciální událost. 18. 5. nás navštíví děti z Finska. Jde o žáky deváté třídy školy, která se specializuje na hudební výchovu. Je u nich zvykem, že na konci studia ZŠ si vyberou zemi, kterou by rádi navštívili a škola jim tento výlet pomůže zrealizovat. Poznají nejznámější místa a součástí výletu je i návštěva podobně orientované školy. Program jsme si pro ně připravili myslím celkem pestrý. Ráno je čeká prohlídka různých tříd, dopoledne koncert pro naše žáky a v 17,00 proběhne v Aule ZŠ a ZUŠ společný koncert s naším sborem Zvonek. Po koncertě pro všechny připravíme malé pohoštění.

Podrobný přehled všech akcí naleznete také na sborové nástěnce ve 3. patře prvního stupně.

Budu se těšit na setkání s Vámi všemi.

Mirka Lendělová.

Fotografie z vernisáže výstavy žáků výtvarného oboru „Radost z tvorby 1“

Fotografie z vernisáže výstavy žáků výtvarného oboru „Radost z tvorby 2“

REZIDENČNÍ POBYT TANEČNÍHO SOUBORU V JABLONCI NAD NISOU

Cena města tance Jablonec nad Nisou, kterou v říjnu 2016 na základě doporučení odborné poroty udělil primátor města za výrazný umělecký počin a osobitou výpověď v tanci Velkému souboru ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary za choreografii (Ne) Ztišená, je cenou, která slouží jako odrazový můstek pro další tvorbu vybraného souboru. Zahrnuje čtyřdenní rezidenční po-

byt v Jablonci nad Nisou k vytvoření a uvedení nové choreografie pro Tanec tanec 2017. Rezidenční pobyt se uskutečnil začátkem října 2017, těsně před premiérovým uvedením hotového představení. Ke spolupráci s Velkým souborem ZŠ a ZUŠ K. Vary byla přizvána Hana Franková – Hnilíčková, která je mistrem oboru

divadelního. Přípravy začínají... a my srdečně zveme v termínu 26. - 29. 10. 2017 na hotové dílko (doufejme, že se vydaří) do Jablonce nad Nisou. Interpretace: Karolína Husáková, Kristýna Košlerová, Ema Kučerová, Andrea Malúšová, Kateřina Nevšímalová a Eliška Perutková. Petra Blau

NAŠE MEL OPĚT VYHRÁLA!

Melinda Licová z 9.B stejně jako v minulém roce, tak i letos vyhrála krajské kolo soutěže v anglickém jazyce a již podruhé postupuje do kola celostátního. Všichni, kdo ji známe, bereme její úspěchy již téměř jako samozřejmost, protože excelentní výkony v angličtině k ní prostě patří a jsou automaticky očekávány. Takřka

si už neuvědomíme, že za tou lehkostí a samozřejmostí, se kterou vyhrává, se skrývá nejen velký talent, ale i obrovské odhodlání a samostatná tvrdá práce.

Děkujeme Mel a držíme palce!

Hana Langley

HODNOCENÍ KRAJSKÉHO A CELOSTÁTNÍHO KOLA XXII. ROČNÍKU SOUTĚŽE KARLOVARSKÝ SKŘIVÁNEK V ROCE 2017

Pořadatelé a vyhlášovatelé XXII. ročníku soutěže dětí v sólovém zpěvu Karlovarský skřivánek je ZŠ a ZUŠ K. Vary-Rybáře, Mezinárodní pěvecké centrum A. Dvořáka v K. Varech a Obecně prospěšná společnost Forte. Záštitu soutěži poskytli hejtmanka Karlovarského kraje Mgr. Jana Vildumetsová, primátor města Karlovy Vary Ing. Petr Kulháněk a ředitel Českého rozhlasu Plzeň PhDr. Zdeněk Levý.

Krajské kolo XXII. ročníku dětské pěvecké soutěže v sólovém zpěvu Karlovarský skřivánek se konalo 13. a 14. února 2017 v aule ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary Rybáře.

Zúčastnilo se jej 63 dětí z Karlovarského kraje.

V kategorii A1 (dětí do 10 let, které se neučí sólovému zpěvu) soutěžilo 10 dětí,

v kategorii A2 (dětí do 10 let, které se učí sólovému zpěvu) soutěžilo 16 dětí,

v kategorii B (dětí do 15 let, které se neučí sólovému zpěvu) soutěžilo 13 dětí,

v kategorii C1 (dětí do 15 let, které se učí klasickému sólovému zpěvu) soutěžilo 16 dětí,

v kategorii C2 (dětí do 15 let, které se učí populárnímu sólovému zpěvu) soutěžilo 8 dětí.

Výsledky krajského kola hodnotila pětičlenná porota v čele s prof. Brigitou Šulcovou z Pražské konzervatoře. Dalšími členy byl operní dirigent František Drs, operní pěvkyně Karolína Hromádková, profesor Pražské konzervatoře a muzikálový zpěvák Josef Štágr a profesorka z Konzerva-

toře J. Deyla v Praze Daniela Štěpánová - Šimůnková.

V kategorii A1 si vyzpíval první místo Jan Matocha, druhé místo patřilo Anežce Krupíkové a třetí místo získala Lucie Albrechtová. Všichni tři jsou ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary.

V kategorii A2 si první místo vybojovala Anelli Rejdová ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, druhé místo si rozdělili David Kondel ze ZUŠ R. Schumanna v Aši, Barbora Lelková ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary a Kristýna Sekotová ze ZUŠ Nejdek. Třetí místa byla udělena dvě. Získaly je Lenka Rakytová ze ZUŠ Nejdek a Anastázie Gorin ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary.

V kategorii B získala první místo Kristina Kůtková z Gymnázia Cheb, druhé místo patřilo Markétě Dítkové ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary a třetí si vyzpívali Barbora Matochová ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary a Pavel Martínek z Gymnázia Cheb.

V kategorii C1 bylo uděleno jedno první místo, které získala Karolína Žiškova ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary. Druhé místo patřilo Barboře Přiklopilové ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, třetí místo získaly Adriana Hlávková ze ZUŠ Nejdek a Dana Dlesková ze ZUŠ Sokolov. V této kategorii udělila porota čestné uznání s postupem a patřilo Martinu Duspivovi ze ZUŠ A. Dvořáka v Karlových Varech.

Nová kategorie C2 se setkala opět s velkým ohlasem a zájmem. Uděleno bylo jedno první místo, které si vyzpíval Adam Valenta ze ZUŠ J. Cimrmana ve Františkových Lázních. O druhé místo se podělily Veronika Křešková ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, Jana Nováková ze ZUŠ Klášterec nad

Ohří a Natálie Martínková ze ZUŠ J. Cimrmana ve Františkových Lázních. Třetí místo získala Fatima Eldaruševa ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary.

Celostátního kola, které proběhlo 20. - 22. března 2017, se zúčastnilo 183 dětí z 9 krajů České republiky.

V kategorii A1 soutěžilo 36 dětí. První místo získala žákyně ZŠ a MŠ Dolní Lukavice Lucie Dolejšová. Druhé místo si vyzpívala Leona Sedlářová ze ZŠ a MŠ Emy Destinnové v Praze, dále pak Jan Matocha ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, Aneta Dlouhá ze ZŠ Milénova Brno a Ondřej Křepelka ze ZŠ v Rokycanech. Třetí místa byla udělena dvě. Patřila Alžbětě Křížové z Interaktivní ZŠ Varnsdorf a Evě Fruhwirtové ze ZŠ Bílovice nad Svitavou.

V kategorii A2 soutěžilo 39 dětí. První místa byla udělena dvě. Radovali se z nich Kryštof Bína ze ZUŠ Vítězslavy Kaprálové v Brně a Alice Pavelková ze Školy hudby a zpěvu Jiřiny Markové v Praze. Druhá místa patřila Lucii Kaiserové ze ZUŠ J. Jidřicha v Domažlicích, Kristýně Kopalové ze ZUŠ J. B. Foerstera v Jičíně, Kristýně Sekotové ze ZUŠ Nejdek, Martinu Jirákovu ze ZUŠ J. Slavíka v Hořovicích, Amálii Motošické ze ZUŠ Ratibořická v Praze a Kristýně Málkové ze ZUŠ J. S. Bacha v Dobřanech. Třetí místo získala Nela Poláková ze ZUŠ Jižní Město v Praze, Radek Pecka ze ZUŠ v Plané a Magda Pravcová ze ZUŠ Orchidea v Brně.

V kategorii B soutěžilo 34 dětí. První místo získal žák ZŠ Šlapanice Štěpán Hudec. Druhé místo si vyzpí-

val Tadeáš Müller z Interaktivní ZŠ Varnsdorf. Třetí místa byla udělena čtyři. Patřila Kristině Kůtkové z Gymnázia v Chebu, Kateřině Cihelkové z 1. ZŠ Sedlčany, Barboře Lošťákové ze ZŠ Bílovice nad Svitavou a Adéle Novákové ze ZŠ Labská v Brně.

V kategorii C1 zpívalo 35 dětí. První místo udělila porota Heleně Škárové ze ZUŠ Vítězslavy Kaprálové v Brně. Čtyři druhá místa získali Tomáš Duchek ze ZUŠ J. S. Bacha v Dobřanech, Nikola Blažejová z Hudební akademie Praha, Matěj Gajdoš ze ZUŠ Náchod a Tereza Kovaříková ze ZUŠ T. Brzkové Plzeň. Třetí místo získal Vladimír Uhnávý ze ZUŠ Police nad Metují, Anna Skřivánková ze ZUŠ A. M. Buxtona v Úpíciích a Gabriela Kroupová z GMHS hl. m. Prahy.

V kategorii C2 zpívalo 39 dětí. První místo získaly Alžběta Ludvíková ze ZUŠ Česká Lípa, Veronika Havlíčková ze ZŠ Vedlejší v Brně a Erika Shllaku ze ZUŠ Prosek v Praze. O druhé místo se podělily Helena Škárová ze ZUŠ Vítězslavy Kaprálové v Brně, Viola Tulachová z Gymnázia a SOŠE Sedlčany a Tereza Matiašková ze ZUŠ Česká Kamenice. Třetí místo si vyzpívaly Karmen Sarojanová ze ZŠ Jungmannova Kuřim, Kateřina Škárová ze ZUŠ V. Kaprálové v Brně, Jülie Michelová ze ZUŠ Rumburk, Simona Švelchová ze ZUŠ F. Stupky Sušice a Jana Nováková ze ZUŠ Klášterec nad Ohří.

V čele poroty celostátního kola zasedla prof. Brigita Šulcová z Pražské konzervatoře. Dalšími členy byli prof. Jarmila Chaloupková z Pardubické konzervatoře, prof. Daniela Šimůn-

ková - Štěpánová z Konzervatoře J. Deyla z Prahy, profesorka Brněnské konzervatoře Blanka Morávková, profesor Konzervatoře Praha a muzikálový zpěvák Josef Štágr a operní, operetní a muzikálový zpěvák Jan Ježek.

Krajské i celostátní kolo soutěže mělo publicitu v televizi i místním tisku.

V letošním ročníku soutěže získali vítězové opět mnoho hodnotných věcných cen díky sponzorům a podporovatelům. Byli jím Karlovarský kraj, Město Karlovy Vary, Český rozhlas Plzeň, Bohemia lázně a. s., LIAS Vintířov, Karlovarské městské divadlo, Karlovarský symfonický orchestr, Median s.r.o., Petr Strnad, Eva Hanyková, Tchibo café, Jan Becher - Karlovarská Becherovka, a.s. Monika Zámečnicková, Radek Stehlík, Veronika a Ronald Němcovi a Rytiřský řád Křížovníků s červenou hvězdou, Karlovarský porcelán a.s., G. Benedikt, Jan Hadrava - Sladký život, kino Drahomíra a Mattoni – Karlovarské minerální vody.

Zahájení soutěží v jednotlivých dnech a rozdělování cen se zúčastnili funkcionáři kraje a města Karlovy Vary.

Letošní XXII. ročník Karlovarského skřivánka zaznamenal rekordní účast zpěváků z více jednotlivých krajů oproti minulým ročníkům soutěže. Díky ní jsme měli šanci vyslechnout si celou řadu výborných pěveckých výkonů, jež diváci bohatě odměňovali potleskem. Největší nárůst zpěváků zaznamenala nejnovější kategorie C2.

Mgr. Miroslava Lendělová,
tajemnice soutěže

Vítězné celostátní kola 2017

Lucie Dolejšová, vítězka kategorie A1

Alice Pavelková, vítězka kategorie A2

Kryštof Bína, vítěz kategorie A2

Štěpán Hudec, vítěz kategorie B, přebírá ocenění

Helena Škárová, vítězka kategorie C1

Alžběta Ludvíková, vítězka kategorie C2

Veronika Havlíčková, vítězka kategorie C2

Erika Shllaku, vítězka kategorie C2, s předsedkyní poroty

OCENĚNÍ ŽÁCI A UČITELÉ

Letos v červnu budou představitelé města Karlovy Vary opět oceňovat vynikající pedagogy a žáky karlovarských škol. Slavnostní ceremoniál spojený s předáním pamětního listu a drobného daru za účasti představitelů města proběhne v 30. května, tenkrát pravděpodobně v naší aule. K tomuto ocenění jsou za naši školu navrženi následující žáci:

1. stupeň ZŠ - Ladislav Hlavatý. Láďa je žákem 4. ročníku třídy s rozšířenou výukou výtvarné výchovy. Od první třídy dosahuje výborných výsledků, je vždy pečlivě připravený, přesto skromný. Mezi dětmi je oblíbený a respektovaný.

Svůj volný čas dělí mezi výtvarnou výchovu a hru na kytaru v naší ZUŠ a také i mezi sporty.

Na kytaru hraje od pěti let. V letošním roce vyhrál okresní kolo a postoupil do krajského kola v sólové hře na kytaru. Od první třídy se zúčastňuje pěvecké soutěže Karlovarský skřivánek, kde získal čestné uznání a v minulém roce dosáhl na 3. místo ve školním kole.

Rád a často se také věnuje četbě, florbalu a dalším sportovním aktivitám. Pravidelně se zúčastňuje sportovních soutěží pořádaných školou (florbal, přespolní běhy, gymnastický trojboj), většinou s umístěním na předních místech.

Jeho velkým koníčkem je zeměpis, má velký přehled, často svými vědomostmi a znalostmi rozšiřuje obzory nejen sobě, ale i svým spolužákům.

Láďa je velmi dobrý žák, spolužák, ale hlavně kamarád.

2. stupeň ZŠ - Jana Přistoupilová. Jana je žákyní 9. ročníku a naší školu navštěvuje od první třídy. Během celé školní docházky byla výbornou studentkou, pravidelně odměňovanou za pěkný prospěch a chování. Vyniká svědomitostí, nezištně pracuje pro třídní kolektiv. Mezi svými spolužáky je oblíbená pro svoji empatii, umění naslouchat druhým, nikomu neodmítne pomoc, je kamarádká. Zároveň stále touží po poznávání nových věcí.

Pravidelně se účastní různých sou-

těží a předmětových olympiád – například reprezentovala školu v historické regionální soutěži o Pohár Královské mincovny v Jáchymově, v okresním kole biologické olympiády či okresním kole olympiády v českém jazyce. Nejvíce si sama cení 3. místa v krajském kole biologické olympiády.

Byla také oceněna společností Scio jako 3. nejlepší žákyně Karlovarského kraje při testování žáků v českém jazyce.

Jana je velmi aktivní i mimo školu. Hraje na klavír a kytaru, chodí do hodin zpěvu. Její velkou vášní je pak autorská tvorba. Píše povídky, básničky, přepracovává pro své spolužáky povídky na divadelní hry, pomáhá s tvorbou scének. Také se zúčastnila vikendového kurzu psaní. Několik autorských povídek bylo zveřejněno na internetu.

ZUŠ - Kateřina Nevšimalová. Katka tančí a úspěšně reprezentuje taneční obor ZŠ a ZUŠ již od dětství. Svůj taneční um a nadání předvedla v řadě choreografií, se kterými se prezentovala na celostátních přehlídkách a festivalech, jako jsou Celostátní přehlídka dětských skupin scénického tance v Kutné Hoře, Celostátní přehlídka scénického tance mládeže a dospělých „Tanec tanec“ v Jablonci nad Nisou, Celostátní přehlídka tanečního oboru ZUŠ v Pardubicích, divadelní festival Jiráskův Hronov, taneční festival Siraex v Klášterci nad Ohří, taneční festival „Setkání mezi městy“ v Brně).

Mezi její nejúspěšnější taneční aktivity zatím patří postup a účast na mezinárodní festival Danspunt v Belgii a spolupráce s profesionálním tanečním souborem Nanohach Praha.

V současné době je Kateřina stálou členkou Velkého souboru ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary. Její osobitost, kreativita a zodpovědnost posouvá taneční i tvořivé hranice celého souboru.

Kateřina je rovněž studentkou hudebního oboru ZUŠ, kde se věnuje studiu sólového zpěvu.

Učitelé k ocenění jsou navrženi:

Za ZŠ pan Jiří Zeman. Je dlouhá léta zástupcem ředitele ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary pro 1. stupeň ZŠ a taneční a literárně-dramatický obor ZUŠ. Stojí za celou řadou projektů ZŠ a ZUŠ, z nichž nejvýznamnější jsou školní akademie, jichž je autorem, scénáristou, režisérem a v neposlední řadě moderátorem a průvodcem. Velmi úspěšné jsou také adventní koncerty, které od počátků v aule školy přerostly přes Malý sál v hotelu Thermal a Karlovarské městské divadlo až do Velkého sálu v Thermalu, který jim kapacitně konečně vyhovuje. Kromě této činnosti pedagogické jako učitel na I. stupni a organizační u zmíněných projektů působí rovněž jako pedagog ve výtvarném oboru ZUŠ, kde pod jeho vedením pracuje videoklub, z jehož dílny pocházejí nejrůznější krátké dokumenty a videomedailonky o životě školy, které mohou zájemci zhlédnout na internetové School Tv. Nelze rovněž opomenout jeho roli organizátora a zejména moderátora celostátní soutěže Karlovarský skřivánek. Neobešel se bez něj ani jeden z dosavadních 22 ročníků této soutěže.

Za ZUŠ paní Petra Blau, která vyučuje v ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary taneční výchovu. Vytváří originální choreografie, které každoročně reprezentují školu v projektech a programech, které pořádá škola. Účastní se i dalších projektů, které spoluvytváří se známými osobnostmi z oblasti hudební i divadelní. Příkladné jsou úspěchy v tanečních přehlídkách scénického tance, ve kterých její soubor pravidelně obhájí ocenění nejvyšší, vždy s postupem do celostátních kol. Díky perfektní taneční a pohybové průpravě, které se tanečnicím dostává, dosahují choreografie po technické i umělecké stránce špičkové úrovně a vynikajícího hodnocení na celostátní úrovni. Kromě toho svou invencí výrazně promlouvá i do celoškolských projektů, které spoluvytváří a inspiroje.

Břetislav Svoboda

ŠKOLNÍ DRUŽINA

Letos již podruhé představí děti své výrobky v galerii Duhová paleta. Podle svých nejlepších možností kreslily, stříhaly, lepily a vytvářely krásné věci. Naučily se zpracovávat odpadový materiál (různé krabičky, roličky, víčka) a přetvořit ho v nové a velmi pěkné věci.

Našli jsme si čas také na sport i kulturu. Zvládli jsme soutěž v přeskokcích přes švihadlo, navštívil nás kouzelník, zařadili jsme si při zimní olympiádě a na dvou karnevalech. Děti druhého

oddělení s paní vychovatelkou Bínovou si pro nás připravily další krásnou vánoční pohádku.

Do konce školního roku se mohou děti ještě těšit na „Velikonočního zajíce“, - odpoledne plné soutěží a her. Čeká nás také atletický trojboj a Den dětí.

Za připravené akce pro děti patří poděkování všem vychovatelkám školní družiny.

Ladislava Matoušková

Aktivity školní družiny

JEŠTĚ JEDNOU VITA CAROLI (A UŽ NAPOSLEDY)

Multioborové představení Vita Caroli se představilo v Karlovarském městském divadle poprvé v sobotu 7. 5. 2016 v rámci oslav zahájení lázeňské sezóny. V pondělí 9. 5. 2016 dopoledne zhlédli dvě představení žáci nejen karlovarských škol, ale i žáci z Kyselky, Horního Slavkova a Nového Sedla. Večer pak proběhla před zcela zaplněným hledištěm oficiální premiéra. Repríz se představení dočkalo v tomto školním roce. Nejprve 24. října 2016 proběhla dvě dopolední představení pro školy, poté ještě večerní pro veřejnost a potom 2. března 2017 dvě zcela naplněná dopolední představení pro školy.

Připomínám, že představení vzniklo při příležitosti 700. výročí narození Karla IV. s cílem seznámit především školní děti zábavnou formou s životem a dobou tohoto významného panovníka. Formou hravých úkolů a hádanek,

kteří řeší hlavní postavy na tabletu a které se promítají na bílou oponu, se diváci dozvěděli o tom, co se v Karlově době oblékalo, jedlo, o rodině Karla IV., o jeho zraněních i jeho díle. Každou kapitolu tematicky doplnila vystoupení žáků tanečního oboru, ale představil se i dětský sbor a děti z dramatického oboru. Na přípravě rekvizit a hlavních postav loutek Karla a Karolíny pracovali žáci výtvarného oboru.

Celý projekt byl velkým přínosem nejen pro účinkující, kteří prožívali proces tvorby, spolupráce a odpovědnosti se svými spolužáky, ale i pro diváky. Někteří si jen oživilí zapadlé znalosti, jiní se dozvěděli věci nové, ale všichni viděli, že výkony dětí stojí i ve srovnání s „profesionální“ produkcí. A že tomu tak bylo, je především zásluhou pedagogů, kteří představení připravovali a pod jejichž vedením děti

na představení pracovaly. Dovolím si v této rekapitulaci uvést jejich výčet: Pavla Šemberová (mj. autorka všech textů, projekce a režisérka pořadu), Karel Šimandl, Petra Blau, Markéta Odvodyová, Lenka Sušaninová, Miroslava Lendělová, Karolína Kučerová, Naďa Pajanková, Štěpánka Kačerová Lovacká, Jitka Barochová a Vlado Hřebeňák.

Poslední příležitost rozloučit se s představením budeme mít při derniéře, která proběhne v sobotu 6. 5. 2017 od 16.00 v Karlovarském městském divadle v rámci akcí k zahájení lázeňské sezóny. Vstup je volný, jenom je třeba zajistit si vstupenku v Infocentru, případně přímo v pokladně divadla.

Břetislav Svoboda

NOVÁ TELEFONNÍ ČÍSLA

Z důvodu častých výpadků pevných telefonních linek ze strany jejich poskytovatele jsme nechali zříditi nové alternativní mobilní linky:
Sekretariát 1. stupeň: 602 538 276, sekretariát 2. stupeň: 602 537 995, kancelář škol. jídelny: 602 538 106.
Čísla pevných linek se nezměnila.
Dosavadní GSM brána (tel.: 608 962 385) byla zrušena.

Kateřina Tvrdková

OBLÍBENÉ HISTORICKÉ EXKURZE

Pro žáky 8. a 9. tříd je konec školního roku vždy příležitostí, jak se společně se spolužáky a učiteli podívat na historicky zajímavá místa v naší zemi. Upřímně nás těší, že se exkurzí každoročně účastní velký počet dětí.

Pro osmáky jsme připravili na úterý 16. 5. 2017 výlet po staré Praze. Společně projdeme areál Pražského hradu, Hradčany, Malou Stranu a Staré Město pražské. Výlet bude potom pokračovat prohlídkou Národního divadla.

Devátáci se potom mohou těšit na pátek 2. 6. 2017, kdy pojedeme na

prohlídku Tereziánského památníku, kde se děti seznámí s pohnutou historií spojenou s obdobím 2. světové války. Dále je v odpoledních hodinách čeká náročnější turistický výšlap na naši slavnou horu Říp.

Touto cestou bychom chtěli poděkovat SRPDS za každoroční příspěvek na tyto naše poznávací cesty. I díky němu jsou výlety cenově dostupné pro většinu našich dětí.

Mgr. Monika Lesserová,
Mgr. Pavla Šťastná,
učitelky dějepisu

Také letos se naše škola zúčastňuje soutěží ZUŠ, které vyhlašuje Ministerstvo školství a tělovýchovy České republiky. Letos jsme našimi žáky obsadili soutěž ve hře na klavír, na smyčcové nástroje a kytaru. Náš Big Band pod vedením Milana Krajíce odjel do Mariánských Lázní na přehlídku jazzových orchestrů, a dokonce ve stejný den soutěžila sbormistryně Miroslava Lendělová na Krajské postupové soutěži sborů v Sokolově se sbory Rolnička a Zvonek, což si vyžádalo rychlý a organizovaný přesun žáků, kteří soutěžili na obou přehlídkách. Kromě účasti na soutěžích jsme jako škola pořádali

okresní kolo soutěže ve hře na klavír i tradičně všechna kola Skřivánka, o kterém se jistě ve svém příspěvku rozhovoří Mirka Lendělová. A já bych chtěl poděkovat jak Mirce, tak Renatě Pitrové, Haně Milevové, Ireně Hrbkové a Lydii Potužákové za přípravu, organizaci i zdárný průběh všech soutěží. Máme tedy za sebou okresní a krajská kola a čekají nás kola národní. Přeji všem žákům, jejich učitelům a korepetitorům mnoho úspěchů, ale především chut' do další práce, na jejímž konci je radost z hudby, jak pro hráče, tak pro jejich posluchače.

Kos Jana (Milada Nováková)
Albrecht Ondřej (Milada Nováková)
Paďourková Terezie Marie (Miljo Milev)

2. místo
3. místo
1. místo s postupem
a Zvláštní cena za sólo provedení
barokní skladby

viola:
Milev Matěj (Miljo Milev)
violoncello:
Čamková Alžběta (Petr Pitra)
Pavlas Ondřej (Hana Janoušková)
Šťastný Kristián (Hana Janoušková)
Pitrová Magdaléna (Petr Pitra)

1. místo s postupem

1. místo s postupem
1. místo s postupem
1. místo s postupem
a Zvláštní cena za sólo provedení
barokní skladby

Houslové duo
Kos Jana a Xin Tian Tian (Milada Nováková)

1. místo s postupem

A teď výsledky:

Okresní kolo soutěže ve hře na klavír

Nguyen Ha Trang	(Irena Hrbková)	1. místo s postupem a Zvláštní ocenění za interpretaci skladeb Karla Šimandla
Simmerová Sofie	(Irena Hrbková)	1. místo s postupem
Sidorová Maria	(Renata Pitrová)	1. místo s postupem
Simmer David	(Irena Hrbková)	1. místo
Landsfeldová Tereza	(Hana Milevová)	1. místo
Potzl Jan	(Lydie Potužáková)	2. místo
Psohlavec Jan	(Pavel Valvoda)	1. místo s postupem
Krupiaková Anežka	(Renata Pitrová)	1. místo s postupem
Beznoska Denis	(Hana Milevová)	2. místo
Šťastný Jeroným	(Lydie Potužáková)	2. místo
Budka Karel	(Renata Pitrová)	2. místo
Vejlupková Hana	(Irena Hrbková)	1. místo s postupem
Janoušková Johana	(Hana Milevová)	2. místo
Halámková Ema	(Hana Milevová)	2. místo
Roneš Dominik	(Renata Pitrová)	1. místo s postupem
Dietlová Adéla	(Hana Milevová)	1. místo s postupem
Vylitová Gabriela	(Lydie Potužáková)	2. místo

Krajské kolo soutěže ZUŠ ve hře na klavír

Sidorová Maria	1. místo s postupem
Nguyen Ha Trang	1. místo
Simmerová Sofie	2. místo
Psohlavec Jan	2. místo
Krupiaková Anežka	3. místo
Vejlupková Hana	2. místo
Roneš Dominik	2. místo

Okresní kolo ve hře na smyčcové nástroje

housle:		
Hlinková Kristýna	(Miljo Milev)	1. místo s postupem
Yarovaya Sofiya	(Milada Nováková)	3. místo
Maďarková Zuzana	(Milada Nováková)	1. místo s postupem
Albrechtová Lucie	(Milada Nováková)	2. místo
Xin Tian Tian	(Milada Nováková)	2. místo

Krajské kolo ve hře na smyčcové nástroje

Hlinková Kristýna	Čestné uznání
Maďarková Zuzana	2. místo
Paďourková Terezie Marie	1. místo
Milev Matěj	1. místo náhradník na postup
Houslové duo Kos Jana a Xin Tian Tian	1. místo
Čamková Alžběta	1. místo náhradník na postup
Pavlas Ondřej	2. místo
Šťastný Kristián	1. místo s postupem
Pitrová Magdaléna	1. místo s postupem

Okresní kolo ve hře na kytaru

Gerner Michael	(Pavel Horych)	1. místo s postupem
Hlavatý Ladislav	(Pavel Horych)	1. místo s postupem
Koštejn František	(Pavel Horych)	1. místo s postupem

Krajské kolo ve hře na kytaru		
Gerner Michael	(Pavel Horych)	1. místo s postupem
Hlavatý Ladislav	(Pavel Horych)	1. místo náhradník na postup
Koštejn František	(Pavel Horych)	1. místo

Krajská přehlídka jazzových orchestrů

Big Band ZŠ a ZUŠ (Milan Krajíc)	1. místo s postupem
a	
Tereza Skalická	Zvláštní cena poroty za interpretační výkon (bicí)
Isabel Freundová	Zvláštní cena poroty za interpretační výkon (zpěv)

Krajská postupová přehlídka sborů

sbor Rolnička (Miroslava Lendělová)	Zlaté pásmo s postupem
a	
Miroslava Lendělová	Zvláštní ocenění za příkladnou práci s dětským sborem Rolnička

sbor Zvonek (Miroslava Lendělová)	Zlaté pásmo
-----------------------------------	-------------

Všem soutěžícím gratulujeme a držíme palce v ústředních kolech.

Mgr. Karel Šimandl

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA
SCÉNICKÉHO TANCE

Dne 30. 03. 2017 se v MěKS Horní Slavkov již tradičně konala krajská přehlídka dětských skupin scénického tance. V letošním roce se divákům i pětičlenné porotě představilo 23 choreografií (ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, ZUŠ Chodov, ZUŠ Horní Slavkov, ZUŠ Ostrov, ZUŠ A. Dvořáka Karlovy Vary a ZUŠ Mariánské Lázně.

Do celostátního kola, které se bude konat 18. - 21. 5. 2017 v Kutné Hoře, byly nominovány choreografie s názvem Nebojsa a Jemnomluvy.

Nominace: Nebojsa, Petra Blau, ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary
Ocenění za naplnění obsahu a umělecké zpracování
Nominace: Jemnomluvy, Petra Blau, ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary
Ocenění za celkové bytí a vzájemné propojení na jevišti

Cena města Horní Slavkov: Dopis Ježíškovi, Pavla Šemberová, ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary

Další ocenění:
Tiha něhy, Petra Blau, ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary – *Za bytostnou přítomnost na jevišti*
Co je šeptem, Markéta Odvodyová, ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary – *Za vyjádření emoce skrze hlas a tělo*
Štědrý večer, Markéta Odvodyová, ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary – *Za strukturu a taneční prožitek*
Krabí mlhovina, Markéta Odvodyová, ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary – *Za citlivý projev*

Ke krásným výkonům a výsledkům blahopřejeme.

Petra Blau

Jevištní prostory Karlovarského městského divadla přivítají dne 29. 4. 17 neprofesionální taneční soubory scénického tance z Karlovarského a Plzeňského kraje, které představí divákům choreografie ucházející se o postup do celostátního kola, které se uskuteční ve dnech 26. - 29. 4. 2017 v Jablonci nad Nisou.

Petra Blau

Základní škola a základní umělecká škola Karlovy Vary,
Šmeralova 336/15, příspěvková organizace, 360 05 Karlovy Vary.
Jazyková úprava: Mgr. Pavlína Harcubová, grafický návrh: Mgr. Jitka Barochová, sazba a grafická úprava: Bc. Jan Tumpach, DiS.
Vytiskla tiskárna Median s.r.o.